USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **MUDr. S. V.,** zastoupeného JUDr. Petrem Navrátilem, advokátem, se sídlem Joštova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2010, č. j. OAM - 368/VL - 18 - K01 - 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 5. 2012, č. j. 62 Az 4/2010 - 59,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se domáhal včas podanou žalobou zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného o tom, že se žalobci neuděluje žádná z forem mezinárodní ochrany, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, čímž porušil § 3 a § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalobce dále tvrdil, že se v případě návratu do země původu důvodně obává pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině osob nemocných HIV, a je tedy v jeho případě naplněn důvod azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a že správní orgán nedostatečně vyhodnotil možnost udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Jeho argumenty k oběma uvedeným důvodům se vztahovaly zejména k tomu, že je v Albánii realizována méně kvalitní léčebná péče o nemocné HIV a že není v zemi žádná oficiální státní politika přiznávající ochranu osobám s diagnózou HIV. Žalobce poukázal na to, že jeho diagnóza byla zveřejněna v médiích a že se obává, že by mu to mohlo způsobit potíže, a to tím spíše, že je jeho otec v Albánii veřejně známou osobou. Dále žalobce poukázal na to, že má být považován za uprchlíka sur place. K požadavku na udělení humanitárního azylu pak žalobce uvedl, že je mu v České

republice poskytována kvalitní léčba a že v Albánii mu hrozí snížení kvality léčby, stigmatizace a sociální separace.

[2] Podanou správní žalobu Krajský soud v Ostravě zamítl rozsudkem ze dne 16. 5. 2012, č. j. 62 Az 4/2010 - 59. V odůvodnění tohoto rozhodnutí soud poukázal na veškeré důkazy provedené ve správním řízení před žalovaným i při ústním jednání ve věci a jednotlivé žalobní body podrobně zhodnotil.

[3] Námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu krajský soud neshledal důvodnou, protože žalovaný zjišťoval všechny okolnosti, které by bránily bezpečnému návratu žalobce do země jeho původu a bezpečnému setrvání v ní, a hodnotil všechny důkazy, které si obstaral sám i které mu předložil žalobce. Negativní přístup žalovaného k žádosti žalobce neznamená, že by žalovaný neučinil zadost zákonným požadavkům na zjištění a vyhodnocení skutkového stavu.

[4] Dále krajský soud vysvětlil, že azyl jako jedna z forem mezinárodní ochrany není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny úžeji a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování. Krajský soud dospěl k závěru, že žalobce lze považovat za člena sociální skupiny, která se diagnostikováním onemocnění HIV od většiny společnosti odlišuje. Jak vyplynulo z některých zpráv o situaci v Albánii k otázce vnímání takto nemocných osob, stávají se tyto osoby terčem ústrků i slovního napadání, což je možno považovat za diskriminaci. To však samo o sobě nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, stát totiž nejen že se na této diskriminaci nepodílí, ale dokonce se jí pokouší čelit. Ani skutečnost, že žalobce se ocitnul ve složité životní situaci, je pod psychickým tlakem a dle jeho názoru by tuto životní situaci lépe zvládal v České republice, nepředstavuje zákonný důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu.

[5] Krajský soud se rovněž vypořádal s argumentem, že se žalobce nachází v postavení uprchlíka sur place, přičemž tento argument odmítl s opětovným poukazem na skutečnost, že žalobci nehrozí pronásledování ve smyslu azylové legislativy.

[6] K námitce nedostatečného odůvodnění neudělení humanitárního azylu soud uvedl, že tato otázka je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Krajský soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Při vyhodnocení této otázky soud dospěl k závěru, že žalovaný vycházel z dostatečných

podkladů a své rozhodnutí náležitě, srozumitelně i logicky odůvodnil. Žalovaný si pro posouzení této otázky v případě žalobce sám zjišťoval možnosti léčby onemocnění virem HIV prostřednictvím odboru lidských práv transformační politiky Ministerstva zahraničních věcí ČR a toto k dané otázce kontaktovalo albánský Institut veřejného zdraví. Žalovaný měl k dispozici i zprávy předložené žalobcem a tyto zohlednil, přičemž konkrétně odkázal na článek z internetového zdroje „Přístup k službám pro všechny". Stejně tak se žalovaný zabýval i možností vyhledání psychologické pomoci v Albánii. Dle názoru soudu žalovaný nepřekročil meze správního uvážení. Žalovaný k úrovni zdravotní péče a dalšího žalobcova léčení provedl dostatečně úplnou a skutkově podloženou úvahu. Ve své argumentaci krajský soud citoval i závěry některých starších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

[7] V závěru svého rozhodnutí se krajský soud zabýval i tím, zda není v případě neudělení mezinárodní ochrany žalobci porušena zásada non refoulement a zda mu v zemi původu nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že situace v Albánii rozhodně nedosahuje intenzity naplňující tuto zásadu.

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel") kasační stížnost, kterou odůvodnil tím, že přijatelnost kasační stížnosti je dána proto, že v jeho případě byl postupem krajského soudu v dané věci porušen zákon v jeho neprospěch. Poté stěžovatel zopakoval svou argumentaci uvedenou v žalobě a v průběhu řízení před krajským soudem. Nesouhlas se závěry žalovaného i krajského soudu vyplývá z toho, že je osobou, u níž bylo diagnostikováno oněmocnění virem HIV, jeho diagnóza byla medializována v souvislosti se známou tváří jeho otce. V Albánii neexistuje řádná lékařská péče pro osoby s diagnózou HIV ani oficiální státní politika chránící osoby s HIV proti útokům veřejnosti. Žalobce se pak považuje za osobu náležící k pronásledované sociální skupině, přičemž původcem pronásledování může být i soukromá osoba a soud ani žalovaný se dostatečně nezabývali tím, zda tito soukromí původci pronásledování v Albánii nejsou. Dále stěžovatel zdůraznil nedostatečnou léčbu onemocnění virem HIV v Albánii. Nad rámec své dosavadní argumentace pak uvedl stěžovatel poprvé v kasační stížnosti, že rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany bude mít dopad i do jeho soukromého a rodinného života chráněného článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, protože má v České republice sociální i ekonomické vazby. V závěru pak vytkl krajskému soudu, že k uvedeným otázkám jen převzal závěry správního orgánu, a navrhl zrušení napadeného rozsudku.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil přípustnost podané kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s."), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a uplatňuje důvody přípustné pro kasační stížnost podle § 103 s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy přistoupil k posouzení kasační stížnosti, přičemž byl vázán rozsahem kasační stížnosti ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud dále posuzoval přijatelnost kasační stížnosti. Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podle ustálené

judikatury je kasační stížnost přijatelná, (a) pokud se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, (b) pokud se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, (c) pokud je potřebné učinit tzv. judikatorní odklon, (d) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele (srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud upozorňuje, že je v zájmu stěžovatele uvést, z jakého důvodu či z jakých důvodů považuje jím podávanou kasační stížnost za přijatelnou, což v tomto případě stěžovatel učinil jen formálně a nesdělil soudu žádné relevantní důvody ve smyslu výše uvedeném.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že jsou dány výše specifikované podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

[12] Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že v té části, kde stěžovatel argumentuje svým onemocněním virem HIV, již Nejvyšší správní soud zaujal jasné stanovisko o hodnocení možné azylové relevantnosti této situace ve vztahu k žadateli o azyl, a to ve svém rozhodnutí č. j. 6 Azs 34/2009 - 89 ze dne 9. 10. 2009. V posuzovaném případě se jednalo o žadatele z Republiky Pobřeží slonoviny, kde jsou podmínky léčby onemocnění virem HIV i způsob zacházení s nemocnými na výrazně nižší úrovni než v zemi původu stěžovatele v nyní posuzovaném případě, přesto Nejvyšší správní soud kasační stížnost žadatele zamítl. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud shrnul, že žadateli o mezinárodní ochranu, který trpí nemocí HIV/AIDS může hrozit skutečné nebezpečí vážné újmy, spočívající v tom, že mu v zemi původu nebude dostupná potřebná zdravotní péče. Výklad pojmu „vážná újma“ musí v těchto případech vycházet z rozsahu zákazu mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení, jak je zakotven v čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[13] Evropský soud pro lidská práva (dále též „Evropský soud“) se již několikrát zabýval případy obdobnými případu stěžovatele, tedy otázkou, zda členský stát Rady Evropy poruší čl. 3 Evropské úmluvy tím, že vyhostí cizince do země jeho původu, kde mu nebude poskytnuta lékařské péče srovnatelná s péčí poskytovanou v členském státě, přičemž tato skutečnost zásadním způsobem ovlivní délku a kvalitu života jedince. Evropský soud jasně uvedl, že *„v takových případech musí Soud podrobit přísnému zkoumání všechny okolnosti případu, zejména pak osobní situaci jednotlivce v přijímajícím státě. Na podkladu takto zjištěného stavu bude Soud rozhodovat, zda hrozí skutečné nebezpečí, že vyhoštění stěžovatele bude v rozporu s článkem 3.“* (rozsudek ESLP ze dne 2. 5. 1997, *D. proti Spojenému království*, stížnost č. 30240/96, body 49 a 50). Dosud jediným případem, v němž bylo vyhoštění shledáno v rozporu s článkem 3, je již citovaný rozsudek *D. proti Spojenému království*. Stěžovatel, občan ostrovního státu Svatý Kryštof a Nevis, trpěl chorobou AIDS v terminálním stádiu. Na ostrově byly v době rozhodování Evropského soudu pouze dvě nemocnice, avšak žádná z nich nebyla schopna stěžovatele léčit způsobem, který by zachoval alespoň akceptovatelnou délku a důstojnost stěžovatelova života. Evropský soud zohlednil zejména stěžovatelův kritický zdravotní stav a též fakt, že v zemi původu nežil

nikdo, kdo by stěžovateli mohl poskytnout morální podporu a společnost (body 52 a 53 rozsudku). *„[...] za takto mimořádných okolností a vzhledem k tak závažným humanitárním důvodům Soud uzavřel, že vyhoštění stěžovatele by bylo porušením článku 3“* (bod 54 rozsudku). Po vynesení rozsudku *D. proti Spojenému království* různí stěžovatelé v obdobném postavení uplatňovali tytéž námitky, avšak nikdy úspěšně. V květnu 2008 pak rozhodl velký senát Evropského soudu pro lidská práva ve věci *N. proti Spojenému království*, rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 27. 5. 2008, stížnost č. 26565/05, ani zde nebyl stěžovatel úspěšný. Soud nejprve podrobně zrekapituloval svá dosavadní rozhodnutí týkající se vyhoštění v „humanitárních případech“: *„To, že stěžovatelova situace, včetně vyhlídek na dobu dožití, bude významně ztížena, pokud bude vyhoštěn ze smluvního státu, nezakládá samo o sobě porušení článku 3. Rozhodnutí o vyhoštění cizince trpícího vážnou tělesnou nebo duševní chorobou do země, kde jsou zařízení pro léčbu této nemoci na nižší úrovni než ty, jež jsou dostupné ve smluvním státě, může vyvolat porušení článku 3, ale pouze ve velmi výjimečných případech, kdy jsou dány závažné humanitární důvody proti vyhoštění. [...] Soud nevylučuje, že se mohou vyskytnout další případy [jako D. proti Spojenému království], v nichž budou humanitární úvahy stejně závažné. Avšak to předpokládá, že dosáhnou vysoké míry stanovené v případu D. proti Spojenému království [...].“* (body 42, 43 rozsudku). Posléze Evropský soud přikročil ke zkoumání konkrétní situace N. (státní příslušnice Ugandy trpící AIDS) a shledal, že její stav je stabilizovaný a takový zůstane, dokud bude dostávat základní léčbu, kterou potřebuje. V Ugandě je taková antiretrovirální léčba dostupná, ačkoliv ne pro všechny, kdo ji potřebují. Evropský soud tak dospěl k závěru, že stěžovatelčin případ není odlišný od případů, v nichž v minulosti porušení článku 3 neshledal, a naopak nevykazuje tak závažné okolnosti jako případ *D. proti Spojenému království*, soud tedy stížnost zamítl. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že rozhodnutí *N. proti Spojenému království* bylo přijato velkým senátem a pro jeho přijetí hlasovalo 14 soudců, tři hlasovali proti. Názor soudu lze tedy považovat za ustálený pohled na obdobné případy.

[14] Pokud jde o pronásledování sur place, závěry krajského soudu odpovídají judikatuře Nejvyššího správního soudu k této otázce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2008, č. j. 8 Azs 37/2008 - 80), ostatně stěžovatel nijak konkrétněji důvody uplatnění tohoto institutu v jeho případě nevysvětil, vyjma zmínky o medializaci jeho nemoci v albánských sdělovacích prostředcích v souvislosti s tím, že jeho otec je známou osobou. K otázce nestátních původců pronásledování se Nejvyšší správní soud vyslovil např. ve svém rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57; závěry Nejvyššího správního soudu o možných nestátních původcích pronásledování rovněž nejsou na žalobcovu situaci nijak přiléhavé. Neuvádí totiž žádné konkrétní existující či hrozící nebezpečí ze strany nestátních původců pronásledování ani neupřesňuje, o jaké původce by se mělo jednat, zmiňuje pouze povšechně možnou diskriminaci či ústrky a absenci oficiální politiky na ochranu osob s virem HIV v zemi původu.

[15] K námitce o nedostatečném posouzení naplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu Nejvyšší správní soud pouze poukazuje na svou rozsáhlou, vnitřně jednotnou a nerozpornou judikaturu. Smysl tohoto institutu vymezil zdejší soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných*

taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto ‚nehumánní' azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu."

[16] Na udělení humanitárního azylu není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). K rozsahu soudního přezkumu Nejvyšší správní soud nejprve v rozsudku 3 Azs 12/2003 - 38 uvedl, že „*správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů*"; ve svém pozdějším rozsudku ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 - 64, zdejší soud doplnil, že je správní orgán, tedy Ministerstvo vnitra, limitován obecným zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně chráněných náležitostí právního a demokratického státu. V posuzované věci krajský soud postupoval v souladu s výše uvedenými požadavky, rozhodnutí žalovaného přezkoumal z hlediska dodržení příslušných předpisů a shledal, že žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení a své rozhodnutí ve vztahu k této formě mezinárodní ochrany řádně odůvodnil.

[17] Co se týká námitky, že v případě stěžovatele jsou dány podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že důvody pro takový postup neshledal. Ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu by muselo být splněno, že stěžovateli hrozí „skutečné nebezpečí" takového zacházení. Tomuto pojmu je nutno rozumět tak, že ve významném procentu případů obdobných situaci stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. Toto ustanovení je nutné vykládat tak, že ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení musí být splněn vyšší důkazní standard než ve vztahu k odůvodněnému strachu z pronásledování podle § 12 zákona o azylu. Jestliže Nejvyšší správní soud dospěl výše k závěru, že u stěžovatele nehrozí pronásledování, je jasné, že posuzovaná situace nevytváří ani „skutečné nebezpečí", neboť test „reálného nebezpečí" je vůči stěžovateli přísnější než test „přiměřené pravděpodobnosti", aplikovaný v případě posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování. Ani ostatní skutečnosti způsobilé založit vážnou újmu podle § 14a zákona o azylu nejsou dány. Stěžovateli nehrozí v zemi jeho původu ani nelidské či ponižující zacházení, stejně jako nehrozí vážné ohrožení stěžovatelova života nebo jeho důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi původu. Ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nevybočil krajský soud z ustálené judikatury zdejšího soudu a postupoval plně v souladu s ní (viz výše body [12] a [13]). Jiné potenciální hrozby pro stěžovatele v případě jeho návratu, jimiž by se Česká republika měla zabývat, aby dodržela své mezinárodní závazky, nejsou patrné. Pokud pak stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti bez bližšího odůvodnění i

případné porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tato námitka je v této fázi řízení nepřípustná, neboť nebyla uplatněna ani v řízení před správním orgánem, ani v řízení před krajským soudem. Stěžovatel v řízení před žalovaným uvedl, že má přítelkyni a psa a že v České republice pracuje, tyto skutečnosti však nejsou natolik zásadní, aby soud či správní orgán vedly k úvahám o možném zásahu do stěžovatelova práva na soukromý a rodinný život, garantovaného Listinou základních práv a svobod (čl. 10 odst. 2) a Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (čl. 8).

[18] Po uplatnění výše uvedeného testu přijatelnosti kasační stížnosti daného § 104a s. ř. s. tak dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Daná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně. Krajský soud v Ostravě postupoval v souladu s ustálenou judikaturou zdejšího soudu. Důvod pro přistoupení k judikaturnímu odklonu ani zásadní pochybení Krajského soudu v Ostravě nebyly shledány. Na tomto základě tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. listopadu 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda

senátu